Художнє відтворення голодомору 33–го року як найстрашнішої трагедії українського народу. 11 клас

Неможливо ні з чим порівняти той страшний голодомор 1933 року. Він був зроблений штучно, щоб знищити більшість українців, які славилися своїм волелюбством і не хотіли миритися з новим порядком володарювання. Щоб ніколи ми не змогли забути про ці страшні події, Василь Барка та інші українські письменники написали свої правдиві твори. Наче крик душі, залишилися їхні книги, навічно увійшовши в історію нашої літератури, нашого життя.

Я ніколи не зможу змиритися з тим, що наш народ вважали худобою. З нього знущалися, у нього забирали останнє, щоб тільки напхати своє черево. Хіба винні українці в тому, що живуть вони на родючих землях, що вміють працювати, і тому є в них і в хаті, і поза хатою? Ні, позаздрили йому, вирішили відняти хліб, зерно, усі овочі — усе. Щоб вмирали десь попідтинню, шукаючи замість хліба гнилих корінців, щоб їли один одного, втративши розум від голоду.

Показовим був приїзд до села начальства на чолі з Молотовим і Кагановичем. Вони наказали «розбити кутки в хатах і весь харч винести», до того ж «до зернини». Та ще й не сподобалося їм зібране зерно; Молотов кинув його в обличчя одному з чоловіків. Той був агрономом, розжував зерно і вирішив, що непогане. Люди ще дізналися, що у вагоні начальства було усього повно: напоїв, окороків, м'яса. Вийшло, що селяни не люди, а якісь тварини. Їм зовсім не треба їсти. Достатньо макухи, лузги, корінців. Достатньо ховрахів чи шпаків. Та найкраще — поїсти коней чи собак чи навіть власних дітей.

Невже у керівників, у їхніх підлеглих вистачало сил, совісті віднімати останнє у зубожілих селян. Але, виявляється, совісті зовсім не було, тому і забирали останнє, навіть у дітей. «Дитячі сльози — ніщо для здирників», — тільки й чутно по всіх усюдах.

Знаходять залишки картоплі, буряків, лишки пшона і забирають, кидаючи селян у лапи голодної смерті. Шукають навіть під пелюшками, по усіх кутках.

Люди їдять не тільки ховрахів, коней, собак та шпаків; щоб мати сили хоч підвестися, вони відколупують глину зі стін і їдять… Страшно дивитися навкруги. «Демонський смерч пройшов і вмить змінив оселю; з живої зробив мертву».

Щоб вижити, люди вигадують якісь нові пристрої, щоб тільки була змога зробити

борошно з усілякої всячини, як це вдалося Никифору Самосі. Мирон Катранник запропонував відіслати цей пристрій на всесвітню виставку. Никнфор підтримав: «Я дам і в Париж, хай тільки повісять: «Завершення ленінізму в селі Кленоточі», і рік поставлять — «На переході зими з тридцять другого в тридцять третій». А потім можна відвезти до Москви, щоб поставили біля цар-пушки та цар-колокола третім дивом — «цар-злидні».

Селянам навіть не можна знайти для своєї родини щось їстівне у місті, бо і там на них чекають пастки. Їхніх дітей можуть забрати, щоб потім з них зробити котлети, та й для дорослих це небезпечно. Багато було випадків, коли їх просто з вагонів забирали і кидали у ярах, степу, щоб вони замерзли і померли. А ще… Селян кидають у прірви, звідки палахкотить полум'я. Вогонь їсть людей, скрізь чутно крики та зойки. «Багато селян згорало в велетенській печі-прірві, над якою стовпи диму вставали, мов над фабриками».

Немає слів, щоб можна було передати увесь гнів на «жовтого князя», на «людоловів»; жах та розпач сковують груди! Хіба можна таке робити з людьми?!

Безліч селян опинялося не тільки у вогняних прірвах. Вистачало їм місця і у таборах, де їх мали за худобу. Неможливо без сліз читати «про надлюдське терпіння і труд каторжний, а надто взимку, при 50-градусному морозі напівголих, напівбосих людей, чесних трударів — полтавських, та катеринославських, та херсонських «куркулів», «державних злодіїв», суджених «за колоски», та й всяких «ворогів» — вчених, селян і робітників, бородатих дідів і таких само бородатих юнаків…».

Здається, немов страшний дракон-ненажера напав на український народ і намагається знищити українську землю, щоб на ній була лише пустка. Тільки дивно, звідки тоді він буде отримувати собі їжу, звідки йтиме йому на стіл чудовий білий хліб, м'які булки? Де він ще знайде таких працьовитих, таких невимогливих робітників, які тільки й хочуть, що працювати на своїй землі? На щастя, усе змінилося, і зараз вже не треба боятися, що колись нам доведеться їсти ховрахів чи шпаків.